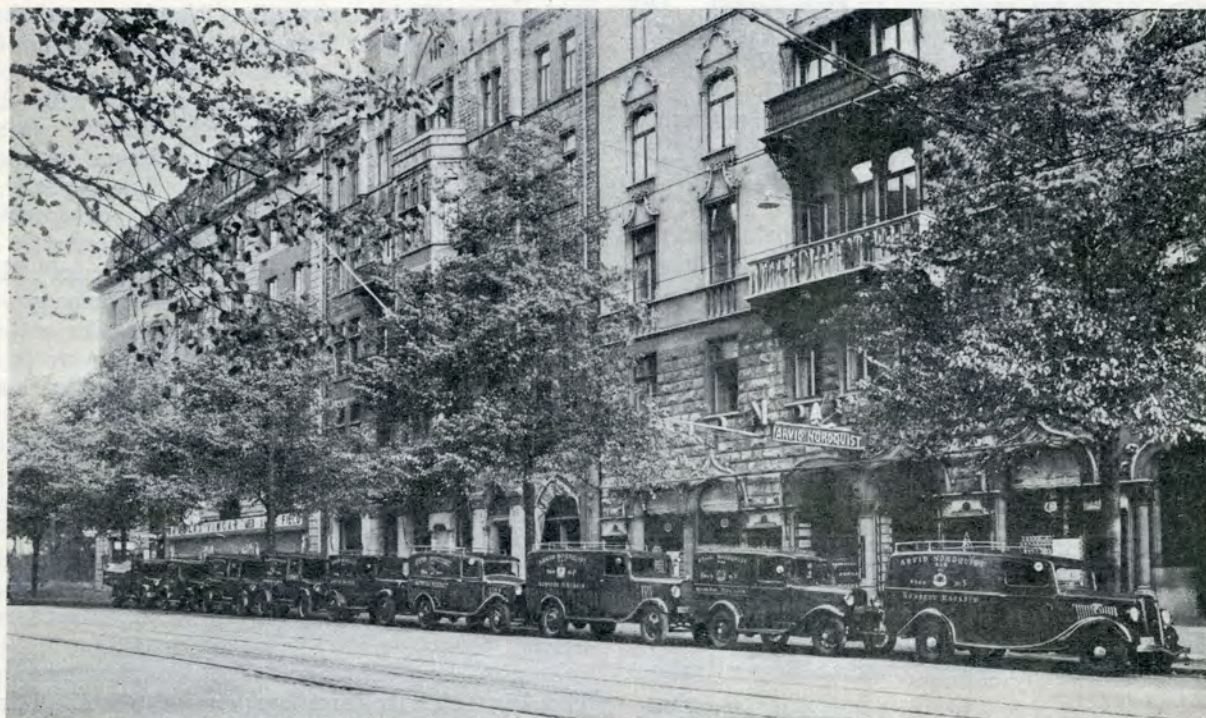

ANTON

ÄRG. I

NOVEMBER

1947

19¹⁵/₁₁ 27

20-års jubileum

19¹⁵/₁₁ 47

Den 15 nov. 1947 var det precis 20 år sedan firma Arvid Nordquist flyttade från Sturegatan till de nuvarande lokalerna vid Birger Jarlsgatan 24. För att högtidlighålla minnet av den 20-åriga verksamheten samlades på morgonen nämnda dag hela personalen till en kort högtidsstund.

Dir. Nordquist talade till personalen och hyllade minnet av Edward Rosquist, en av våra äldsta medarbetare som så hastigt rycktes bort från vår krets. Vi skola alltid minnas honom som en god kamrat, en god människa som föll på sin post med sin tros och sin äras fana obefläckad.

Dir. Nordquist citerade sedan några rader ur en broschyr, som utgavs den 15 novemeber 1947 och talade om firmans utveckling under de gångna 20 åren. "Men", fortsatte dir. Nordquist, "vi böra alla i dag skänka en tacksamhetens tanke i första hand till vår

firmas grundare, dir. Arvid Nordquist, och hans efterträdare, dir. Thelén utan vars dådkraft och klokhhet vi i dag icke hade befunnit oss där vi nu äro."

Dir. Nordquist meddelade även att hela personalen skulle tilldelas en gratifikation, och avslutade sitt tal med att ge oss några tänkvärda ord att minnas. Det finns saker, som äro oändligt mycket värda: frihet att tänka sin egen tanke, frihet att uttala sin egen mening och frihet från fruktan och likheten inför lagen. Vi böra alla i dag uppskatta att vi äro svenskar och äga allt detta, och låt oss med förhoppning blicka mot framtiden och hoppas, att vår firma skall kunna bygga på den grund, som förfäder skapat.

Efter detta tal överlämnade herr Richardsson en blomsteruppsats till dir. Nordquist från personalen och framförde dennas varma och uppriktiga tack med alla framtida välgångsönskningar.

ANTON

PERSONALTIDNING FÖR ARVID NORDQUIST H. A. B.

Redaktör: H. Jegerbrandt

Namnpristävlingen avgjord

Ett halvt år har gått sedan läsarna gjorde sin första bekantskap med "Namnlös". Denna är emellertid inte namnlös längre, som synes av ovanstående. Det gläder oss att så många skickat in förslag till tävlingen, vilket red. uppfattar som ett litet bevis på att A.N.-iterna trivs med sin tidning.

Vid omröstning av de olika namnförslagen erhöll "ANTon" röstmajoriteten, och prissumman kr. 25:— har redan tilldelats dess upphovsman, som döljer sig under initialerna H. J.

Många trevliga förslag ha kommit redaktionen tillhanda och vi publicera härnedan några av de bästa:

An-posten, Konserven, AN-kuriren, Parfait, AN-nyheter, AN-nytt, Contact, AN-spegeln, Triumf, Ankan, Delikatessen, Ekot, AN-bladet, Femettan m. fl.

Vi hoppas att ni kommer att tycka om "ANTon" både som namn och tidning. Glöm bara inte bort att hjälpa till med att uppehålla livhanken på densamma med allehanda bidrag.

Red.

"FARMEN"

Vem har inte hört talas om en farm, men vem har hört talas om en grodfarm? Det är emellertid en sak som funnits, närmare bestämt Birger Jarlsgatan 24, 2 tr.

Men för att börja från början. Firma Arvid Nordquist är ju känd och välkänd för sin stora sortering av exklusiva varor bland vilka man även kan inberäkna grodlår. Denna delikatess importerades före kriget från Frankrike och kom förpackade i plåtburkar. Men burk är burk, menade vår direktör och kom samtidigt på den tanken varför en sådan delikatess inte skulle kunna saluföras i färskt tillstånd här i Sverige. Men råvaran? Som bekant ha vi ju mycket grodor i landet både i det ena och andra avseendet, men inga lämpliga till människoföda. Det måste vara någonting franskt över det hela. Varför en beställning på några hundra grodor inte telegraferades för omedelbar leverans. (Jag vill påminna om att detta inträffade vid en tidpunkt då det var tillåtet att efter eget gottfinnande göra inköp från andra länder.) Även detta gick bra, men sedan kom det värsta: att anskaffa en "farmföreståndare". En sådan borde ju ha vissa kvalifikationer, och efter moget övervägande föll valet på Karl Olsson. Av vilken anledning tors jag inte säga, inte tror jag det kunde bero på hans djurvänliga utseende, snarare då ett hänsynstagande till hans stora passion här i livet: att bli ägare till en större farm = bondgård. Jag måste bekänna att en bättre djurskötare kunde inte ha uppletats. Att se honom i grodtagen var en sann njutning och så som han handskades med dessa djur kan närmast liknas vid en moder och hennes förstfödde.

Det kom snart till allmänhetens kännedom att Arvid Nordquist förde levande grodor, beställningar strömmade in och nya sändningar anlände. Herr Olsson skötte även om slakten. Sedan grodorna dödats efter konstens alla regler, fränkskildes lären från bälen varefter avklädningen vidtog, d. v. s. de flåddes. Där efter sändes de omedelbart till beställaren.

Allt emellanåt skulle det skyltas med grodlåren. Detta tillgick sålunda. Sedan lären blivit flådda lades de upp på ett glasfat och insattes i en kylmonter vilken var placerad på en av diskarna.

Att det var äkta grodlår och att de voro slaktade här kunde vem som helst övertyga sig om. Om man gav sig tid att betrakta dem en stund kunde man urskilja nervryckningarna, vilka ibland voro så kraftiga att det närmast liknade en hel balett, som låg i träning.

Grodfarmen diskuterades naturligtvis i vida kretsar. Den var ju i sitt slag ganska märklig och sällsynt, och som alltid finns det beskäftiga människor som oroar sig för saker och ting de inte begriper.

Bland annat hände det att Djurskyddsföreningen uppvaktade vår direktör med ett telefonsamtal, där de i skarpaste ordalag fördömde "djurplågeriet". Detta skulle bestå i att benen rycktes av de arma grodorna, som sedan fingo ligga och plågas tills ett nytt benpar växte ut igen. Då var det tid för ny "ryckning". Att något sådant i verkligheten ej existerade behöver väl knappast omnämnas.

Den enda olägenheten med dessa grodor var deras klagovisor. När deras vårdare på kvällen gick hem, blev sorgen dem för tung, och de började en högljudd konsert med tema och variationer ur Kväkarvalsens. Oljudet var så kraftigt, att det höll halva kvarteret vaken, och det slutade inte förrän de åter fingo skåda de välkända dragen hos sin älskade vårdare.

Men så kom kriget och med detta importspärren. Fast kanske en ny farm kan komma till stånd i framtiden, om ryssarna inte behöver alla våra ljudisolerande plattor till sina badrum.

Fossiliander.

Observerat och noterat

Ett samtal mellan kund och expedit, avlyssnat måndagen den 13 oktober 1947.

Kunden: "Jag skulle vilja köpa 2 burkar Peanuts".

Expediten: "Jaha, va de 2 burkar".

Kunden: "Ja".

Expediten: "Nä, dom e slut".

Tablå.

Arvid Nordquist's
HUSMANSBRÖD
och
HUSMANSKAFFE
— av extra extra kvalitet —
Rekommenderas!

BÅTUTFLYKT MED A. N.

Torsdagen den 19 juni möttes 100 glada AN-iter vid Nybrokajen, för att för några timmar fly undan stadens damm och heta gatstenar. AN IK hade hyrt Aga III och på slaget halv 8 kunde den flaggbeprydda båten lägga ut från kajen med en entusiasmerad publik. En mera lämplig kväll kunde väl knappast ha valts, ty ett underbarare väder får man leta efter. Kvällssolen sken från en klarblå himmel, och vid kaptenens vänliga välkomstord och musikens glada toner styrdes färden mot saltare böljor. Allsångshäftet plockades snart fram, man sjöng av hjärtans lust och dansen trädde ombord.

Efter c:a en timmes resa var vi framme vid det hemlighällna målet, Orrlunda. En verkligt tjusande idyll i denna fagra blomstertid. Några minuters väg från bryggan låg den förhyrda logen, för kvällen vackert lövad och f. ö. helt inbäddad i grönska. Där skulle vi rasta ett par timmar. Några hade varit förutseende nog att taga med sig termos med kaffe, vilket dukades upp så gott som omedelbart på grässlutningarna. Musikanterna satte igång klaveret, och det var bara att dansa. Det gjorde vi också hela tiden, med paus för Kalles och Emmas improviserade positivhalande.

Alltför fort går ju tiden när man har trevligt, så det var snart dags att äntra båten för hemfärd. Men "sjön suger" och nu smakade det sannerligen gott med en varm korb eller en kopp rykande kaffe. Underhållning saknades inte heller. Via högtalaren hade vi nöjet att lyssna till flera debutanter inom sångkonstens och storsljugarnas gebit. Man undrade bara ifall rösterna härrörde sig från chaufför-kåren eller chaufför-kören?

Men allting har en ände, så även denna båtutflykt, och vi har bara att notera en allt i allo lyckad sådan. Resultatet får väl i första hand tillskrivas resenärernas glada humör, men vi vill även passa på tillfället och tacka arrangörerna för sina välvilliga insatser.

Dans ombord

A. N. IK:s styrelse har ordet

Är Du inte med i någon idrottsförening, eller om Du är med i någon annan önska vi gärna att Du ansluter Dig till AN-klubben. Alltid kan det väl finnas någon gren som passar just Dig. Om Du själv ej önskar vara aktiv idrottsman kan Du göra Din insats inom klubbens administrativa arbete. Vilket inte betyder att Du bara skall bära "trunken" till och från idrottsplanen, nej det finns massor av trevliga sysselsättningar på det området. Arbetet på dagarna gör ju att man ej får någon närmare kontakt med varandra, en sak som föreningslivet har stora möjligheter till. Trevligt har vi haft "på våra möten" och det hoppas vi kunna ha även i fortsättningen. Vi önska bara en så stor anslutning som möjligt, ty ju fler vi e' tillsammans... Alltså, tag Dig själv i kragen och kom med! Tennis, fotboll, orientering, skytte, skidor och badminton stå på vårt program, men vill Du taga upp någon annan idrottsgren så gärna det. Du är hjärtligt välkommen!

Limerick

Vem hos Nordquist kan snålast vara
Jo, de e' Holmström, hon som bara
råd att halva glasögon ha
annars är hon ganska bra.

REKORDARTAT

Vid en gallupundersökning inom företaget med hr E. Söderström som ledare, har det visat sig att Utlandsexpeditionen slår alla tidigare rekord. Den högt uppdrivna arbetstakten visar sig, tack vare den alltid tillförlitliga "löpandebandsmetoden" stå i fullständig särklass. Herr Söderström hade även anordnat en liten demonstration för en tid sedan, som tyvärr endast ett fåtal av personalen hade tillfälle att åse. Han demonstrerade själv hur ett utlandspaket blir till.

Man börjar å ena änden av bordet. Packningen sker successivt efter bordets längd där en hel rad packningsspecialister expedierar de olika varuslagen. När paketet nått andra bordsändan är det färdigt. Under tiden ha flickorna på det intill liggande kontoret färdigställt tulldeklarationer, inlagor och övriga handlingar som äro nödvändiga för paketens vidarebefordran. Här klaffar alltså arbetet exakt, och det är den viktiga kärnpunkten, enligt herr Söderström. Han tillägger slutligen att c:a 2,000 paket dagligen passera denna väg, en siffra som visst inte skäms för sig.

Är det någon annan avdelning som kanske skulle ha lust att ta upp kampen med nämnda expedition, möter det naturligtvis intet hinder. Red. är dock ytterst tacksam och angelägen om att få ett meddelande om saken. Om flera expeditioner skulle komma med, kan man kanske tänka sig möjligheten av att igångsätta ett stryk- och siffertips och eventuella vinster fonderas idrottskassan.

Red.

BELGIEN-SEMESTER

ANTons flygande reporter har intervjuat fröken Margareta Löfgren för att få veta litet om hennes resa till Belgien i somras. Vi låter henne själv berättas.

— Räknar ni sysslingar och bryllingar som släkt? I så fall har jag släktingar i Belgien, och jag har brevväxlat med en av dem sedan en tid tillbaka. Så en dag på vårkanten när jag som bäst höll på att sovra mina planer för semestern, kom jag plötsligt på tanken att fara utomlands. Och vad var då naturligare än att fara till Belgien! Jag skrev genast ett brev till mina släktingar därnere och fick svaret att jag var hjärtligt välkommen.

Jag hoppar över alla förberedelser, annars skulle ni inte orka med mera efter allt spring hos legationer, nämnder och byråer för att få genomresettillstånd, pass o. s. v.

Och så randades äntligen den stora dagen!

Jag kände mig som en kapplöpningshäst i väntan på startskottet. Först när jag ätrat tåget och uppsparat den sovvagnskupé jag skulle "bo" i till Köpenhamn började resfebern ge med sej. Och så ångade vi iväg. . . .

Sömnen blev det förstas inte mycket bevänt med den natten, och jag hade en bestämd känsla av att Gröna Lund flyttat sin karusell till min mage. Inte för att jag var tågsjuk, men det var ju så spännande.

I Köpenhamn kopplades sovvagnen ifrån, så jag fick flytta över till en annan vagn — fortfarande på Nordexpressen. Det var en hel timma kvar tills tåget skulle gå, så vi hade god tid att flytta. Men exakt 2 minuter före avgångstiden gjorde jag den angenäma upptäckten att jag glömt min dräktjacka och regnkappa i sovvagnen. Med fart à la Gunder rusade jag ut och lyckades få tag på en konduktör som lovade hålla tåget medan jag spurtade runt bangården för att få tag i mina kläder. När tiden för tågets avgång redan var förbi måste jag ge upp hoppet och återvända till min kupé. Och Nordexpressen hade väntat i hela 3 minuter bara för min skull!

Nu blev det mera spännande. Bara det att fara genom ett främmande land gav mig en känsla av att vara en helt annan person än kontorsrättan i Stockholm. Ressällskapet var också mer kontinentalt i den här kupén och bestod av 2 fransmän, 2 danskar, 2 norrmän, 1 amerikanare och så jag. Samtalet blev snart allmänt och det surrade av diverse språk. En del förstod jag, men det mesta förblev gallimatias eftersom de talade fantastiskt fort. Lyckligtvis tog en av danskarna sig an mig och fungerade som tolk, så det blev en mycket angenäm resa. Resan var lång och jag hade god tid för landskapsstudier. På den danska landsbygden syntes inga märkbara spår efter kriget, men i Tyskland däremot såg man ruiner lite varstans. Värst var det förstas i städerna, där man såg urblåsta hus och raserade byggnader överallt. Järnvägsstationerna var också mycket illa åtgångna. Längs järnvägarna och vid anhalterna såg man män, kvinnor och barn som väntade på tåget. De verkade alla undernärda och man såg aldrig någon le. än mindre skratta. Alla hade en påse eller väska med sig, och jag tror inte någon gick hem tomhänt, ty från alla tågfönster kastades matpaket, choklad, frukt och cigarretter ut till dem.

Efter ca 38 timmars resa från Stockholm anlände jag till bestämmelseorten Deurne — en förstad till Antwerpen — där min syssling mötte med den överenskomna blå-gula näsduken i fickan.

Nu följde några mycket roliga och jättiga dagar. Jag sprang runt och tittade på kyrkor, hus, museer, statyer och allt som räknas till kategorien sevärdheter. Roligast var i mitt tycke hamnen. Den var verkligen "gross und schön". Överallt inom det jättestora hamnområdet gick det livligt till. Där låg massor av båtar — även svenska — och en febril brådska rådde med lastning och lossning. Lyftkranar svängde i ett, och sjåarna hejade och sjöng när de högg i.

Största sevärdheten tycktes dock vara jag själv, ty jag släpades runt till bekanta och bekantas bekanta, där jag presenterades som flickan från Sverige och beskådades som en apa på Skansen. Alla var mycket vänliga mot mig och gjorde allt för jag skulle trivas. Mat var det ingen brist på, ty ransonerna var rikligare här än hemma i Sverige. Mjök sänkades dock helt och hållet, den utdelades bara till småbarn. Vad som förvånade mig i allra högsta grad var den enorma kaffekonsumtionen. Här drack man kaffe alla tider på dygnet, ja nästan varje timma. En tre, fyra koppar åt gången, så stora som våra tekoppar. Så där ligger vi svenskar i lä.

Språket? Ja, det gick skapligt. Flamländskan var förstas ganska svårbegriplig med sin blandning av tyska, engelska och franska glosor. Folket därnere var dock förvånansvärt duktiga i engelska, och min lilla engelsk-svenska parlör blev för mig en god hjälp och ständig följeslagare.

Gatulivet var mycket livligt. Hur belgarna ordnade sin trafik blev jag inte klok på, det var i mitt tycke ingen ordning alls. Det verkade som om deras paroll var "tuta och kör" för maken till oväsen har jag aldrig hört förr.

Men tiden flydde blixtnabbt, och alltför snart kom dagen för hemresan och jag måste skiljas från mina nya vänner. Vi lovade varandra ett glatt återseende med det snaraste i Stockholm och under ivriga näsduksviftningar gled tåget ut från stationen och jag var på väg till Stockholm igen.

Ja, det vara bara några glimtar från mitt första Belgienbesök som, utan att vara otacksam mot mitt fosterland, jag hoppas inte skall bli mitt sista.

Ur barnamun

En ung man på cirka 5 vårar kom en gång fram till en expedit och bad att få köpa en kilo "hocker".

Expediten gick efter ett kilo socker och ställde det på disken.

"En till", ropade då pojken.

Expediten höjde ögonbrynen något förvånat men gick efter ett sockerpaket till.

Men då utbrast pojken otåligt: "Nej, de' ka' va' huve' å jompa på'n åsså!"

FOTBOLL

Denna sportgren har under den gångna tiden utövats rätt flitigt. Ibland har det kanske varit stor manspillan på plan, men det har i regel ordnat upp sig i alla fall. I korporationsserien har A-laget gjort sina förtjänstfulla insatser och hamnat på 6:e plats å rangskalan. Resultaten återgives härnedan.

AN IK — NK	1—1
„ „ — Chaufförerna	2—2
„ „ — Stabs	2—2
„ „ — SJ, Tomtebodå	2—5
„ „ — Primus	0—1
„ „ — Alpha	1—2

(Klintens lag har utgått ur serien)

B-laget har också varit med i c'den. Den första matchen spelades på Johanneshovs idrottsplats och motspelarna voro NK:s B-lag.

De senare vunno en seger med 4—1.

På samma plan befunno sig B-spelarna en vecka senare (den 28 maj) för att slåss med Polisen. Men se det skall man aldrig göra. Och slutsiffrorna blevo 0—6.

Matchen mellan AN:s B-lag och Gustafsbergs B-lag slutade också dåligt med siffrorna 1—3. Endast nio man deltog i matchen, om nu det kan vara en förmildrande omständighet.

Den första vänskapsmatchen i fotboll spelades den 12 maj mot Rydholms. Där hade det kanske kunnat bli oavgjort, men målkvoten stannade vid 3—4.

Slutligen rapporteras ännu en vänskapsmatch med Norrvikens IK B-lag. Som slutade oavgjort.

Något i övrigt har inte fotbollssektionen att rapportera, förutom en helig önskan om revansch i en snar framtid. Så bra som Dynamo kan vi kanske inte bli, men låt oss visa att vi inte använder benen bara till att gå med, eller har ett huvud bara till att sätta hatten på.

Måns.

TENNIS

Under försommaren spelades en träningsturnering i tennis. Den spelades som en serie, där alla spelade mot alla. Många spännande och framför allt trevliga matcher utkämpades. Slutresultatet av turneringen blev enligt serietabellen följande:

	Sp.	V.	F.	Gemska.	P.
R. Sundén	5	5	0	66—19	10
E. Anerheim	5	3	2	44—43	6
M. Erikson	3	2	1	35—23	4
T. Risendal	3	1	2	28—30	2
B. Risendal	4	1	3	24—38	2
Å. Norrman	4	0	4	5—48	0

Som framgår av ovanstående blev turneringen på grund av justeringar m. m. inte i sin helhet färdigspelad. Dessutom tvingades H. Jensen och M. Jansson bryta tävlingen redan efter ett par matcher.

På Hjorthagens tennisbanor utspelades den 7 sept. en klubbmatch mot Vattenbyggnadsbyrån. Med tanke på att vi äro alldeles nya inom sporten, nådde vi i alla fall hedersamma 2—5 i den matchen.

Klubbmatchen spelades med 5 singelmatcher och 2 dubbelmatcher. Resultaten blevo:

Singel:

A. Lager (V:byrån)—T. Risendal (AN)
7—5, 6—4

B. Levan (V:byrån)—M. Jansson, (AN)
6—1, 6—1

U. Svaav (V:byrån)—B. Jansson (AN)
6—1, 6—0

A. Hardmark (V:byrån)—E. Anerheim (AN)
6—3, 6—3

N. Westerberg (V:byrån)—R. Sundén (AN)
4—6, 6—0, 5—7

Dubbel:

Levan, Gamberg (V:byrån)—B. Jansson, M. Jansson (AN) ..... 3—6, 6—1, 6—3

Berggren, Wijkström (V:byrån)—R. Sundén, E. Anerheim (AN) ..... 3—6, 3—6

Forts.

Klubbmästerskapen för år 1947 har också avverkats. Trots att flera tvingades lämna w.o. blev tävlingen hård och matcherna slutade synnerligen spännande. KM-tävlingen spelades som utslagsturnering.

Resultat:

M. Jansson	}	<i>M. Jansson w.o.</i>	}	<i>M. Jansson 7-5, 6-1</i>	}	<i>R. Sundén 7-5, 6-2</i>
B. Jansson						
E. Anerheim	}	<i>E. Anerheim w.o.</i>				
B. Risendal						
R. Sundén	}	<i>R. Sundén 6-1, 6-2</i>	}	<i>R. Sundén 6-0, 6-0</i>		
T. Risendal						
M. Eriksson	}	<i>A. Norrman w.o.</i>				
Å. Norrman						

Till sist uttalar tennissektionen en förhoppningsfull önskan om ännu bättre anslutning till nästa säsong.
R. Sundén.

ORIENTERING och SKYTTE

Söndagen den 19 oktober hade klubben anordnat KM i en kombinerad orienterings- och skyttetävling. Platsen för densamma var Huddinge skyttepaviljong, och hemvärnet därstädes hade även gett oss löfte om gevär. Det var samling vid Centralen kl. 8,15 i ett s. k. halvbra väder, vackert men litet gråkallt. Anslutningen var ovanligt stor, till och med 3 (!) flickor hade hörsammat kallelsen. Arrangörerna, Olle Jonsson och Nisse Bergström, hade tagit ett tåg tidigare ty det är ju alltid en hel del som behöver ordnas i sista minuten på alla stora tävlingar. Det behövdes det nu också. Ty väl framkomna fanns inga "puffror" att uppbringa. Men med Olles stoiska lugn och Nisses vältalighet ordnade saken i alla fall upp sig i god tid innan tågresenärerna anlät.

När alla väl var samlade gjordes det upp eld i stugan och vi hälsades välkomna av en medlem i Huddinge skytteklubb.

Snart var omklädningen i full gång med ty åtföljande "orienteringssnack". Av sådant blir den oinitierade synnerligen imponerad, och man bildar sig den uppfattningen att den här gången kommer alla i mål samtidigt.

L. Kåberg startade som nr 1, tätt följd av J. Jeppson. Sen försvann den ena efter den andra ut i terrängen. Och under tiden de tävlande befann sig ute på banorna passade flickorna på att träna sig för skyttet.

Först i mål spurtade Josef Larsson, med tiden 1 tim. 15 min., och som god tvåa J. Jeppson på 1,54,40. Men sen kom det inte flera. Kom gjorde dom nog, men det dröjde åtskilligt. Banan var nog ej av det lättaste slaget, och man klagade allmänt över svårigheten att hitta kontrollerna. Så småningom var dock alla samlade igen, och det var dags att packa upp smörgåsar och termosflaskor.

När alla tuggat ur munnen bar det av till skjutbanan.

Det blev, trots salvorna, en betydligt lugnare tävling än den föregående. Här visste man åtminstone var man hade dem.

I herrklassen segrade:

	poäng
1. O. Jonsson	109
2. A. Johnson	104
3. H. Lundh	97
4. P. Lindahl	96
5. J. Larsson	94
6. N. Bergström	90
7. R. Sundén	88
8. J. Jeppson	88
9. E. Anerheim	77
10. N. Olsson	66
11. S. Josefsson	56

Damernas resultat blevo:

	poäng
Svea Hedström	38
Margaretha Löfgren	35
Ingrid Andersson	30

Så var det bara att styra stegen mot stationen igen. Man tog farväl av varandra och tackade arrangörerna, Olle och Nisse för en trevlig söndag.

S. Josefsson.

P. S.

I pressögonblicket anländer följande kommentarer till tävlingarna vars sanningshalt red. emellertid icke kan konstatera.

Evert Andersson, Lars Kåberg m. fl. lär ha varit synliga i trakten av Södertälje c:a 3 timmar efter starten. (???) Maskinisten Herbert Lund lär enligt ögonvittnen ha tränat 4 dagar med karta och kompass bland järnskrotet i källaren. Man får förmoda, att han på grund av magnetiska störningar i kompassen icke kunde ställa upp i tävlingen.

TACK

Arvid Nordquists Idrottsförening ber härmed få framföra sitt varma tack till Dir. Nordquist för den gåva på 300 kronor som den fått emottaga.

Styrelsen.

Några ord om företagspolitik

Vad är företagspolitik?

Bakom varje företag ligger en idé och ett syfte. För att idén skall fullföljas, för att syftena skola nås krävas riktlinjer, och det är angivandet av dessa riktlinjer, som är företagspolitikens uppgift, och därtill kommer att skapa nya idéer, nya syftemål, i den mån de äldre bli föråldrade eller uppnådda eller kräva komplettering. Företagspolitiken börjar i själva verket redan före företagets födelse, den spänner över företagets tekniska och sociala verksamhet lika mycket som över den ekonomiska och kan sägas vara det planerande och förutseende elementet i ledningens uppgift. Uttrycket "att leda är att förutse" innehåller väl icke hela sanningen men pekar på något synnerligen väsentligt, även om ledarskap förutsätter kapacitet att verkställa företagspolitiken och kontrollera densammans genomförande kanske i lika hög grad som visionär och konstruktiv läggning. Den företagspolitik, som stannar på papperet, blir ju självfallet mer eller mindre värdelös.

Man säger, att politiken är det möjligas konst, och satsen gäller påtagligen även företagspolitiken, men det är något som företagsledaren icke får slå sig till ro med. Kanske är det just genom att planera och genomföra det omöjliga — genom att skapa om verkligheten — som han dokumenterar sig som företagare. "Det möjliga är i regel redan gjort, det är det omöjliga som skall göras".

Företagspolitiken har en statisk sida såväl som en dynamisk. Den statiska siktar på att hålla företaget gående under uppfyllandet av dess angivna syfte, den dynamiska betyder en ständig anpassning efter ändrade förhållanden. Detta innebär planering jämsides med improvisation, ordning jämsides med frihet, matematik jämsides med intuition.

Liksom krigskonsten skiljer på strategi, d. v. s. krigsföringens mera dagsaktuella enskildheter, skulle man också kunna tala om företagspolitikens strategi och taktik. Den långsiktiga strategiska företagspolitiken är av mera statisk natur och påverkas i regel ej utan mycket starka skäl och efter långvarigt övervägande, medan däremot företagets taktik kan betyda en snabb anpassning efter dagsläget och kan bli föremål för betydande ändringar utan att huvudsyftena och de därmed förenade riktlinjerna uppgivas. En klar gränsdragning mellan kort- och långtidspolitik existerar vanligen icke och är väl icke heller nödvändig.

Skall man så definiera företagspolitiken i förhållande till organisationen bör väl kunna sägas, att organisationen är instrumentet som företagspolitiken spelar på, apparaten genom vilken företagspolitiken fullföljes.

Inom företagspolitikens ram kan man särskilja ett flertal olika grenar såsom:

finansieringsplan, försäljningsplan
personalplan, inköpsplan m. fl.

Relationerna till dessa olika grupper förtjäna ett kapitel var för sig, men låt oss tills vidare utan utgångspunkt från gruppintresse skärskåda grundlinjerna för verksamheten i vissa konkreta fall. I regel har nämligen varje företag ett eller ett fåtal huvudproblem, som det framför allt gäller att lösa. För företagsledaren gäller att i första hand definiera huvudproblemen — de äro inte alltid utan vidare klara

utan kunna från tid till annan byta karaktär. Varje företag är väl något av en fixeringsbild med sina egna karakteristika, som erfordra ett noggrant studium.

Huvudproblemen kunna således alltefter rörelsens natur och konjunkturernas växlingar befinna sig på olika områden inom företagspolitikens ram till exempel på inköpsidan, försäljningsidan, personalsidan, finansieringssidan o. s. v.

Huvudsyftet för ett företag: att effektivt skapa samt tillfredsställa en viss marknads behov och koordinera olika leverantörers intressen, kan icke nås utan personliga ansträngningar. Konsten att stimulera personalen till helhjärtad medverkan i dessa personliga ansträngningar kan sammanfattas i ett enda ord: trivsel. Politik överhuvudtaget förutsätter anpassning efter människor och företagspolitik betyder såväl utåt mot de grupper — kreditgivare, kunder, leverantörer, konkurrenter, den stora allmänheten, stat och kommun, med vilka man får större eller mindre kontakt — som inåt gentemot de egna leden en ständig anpassning till den mest dynamiska faktor som existerar — *människan*.

Stockholm i november 1947.

(Forts i nästa nummer.)

EN NY FÖRENING

Tanken på en tjänstemannaförening inom bolaget har länge varit på tal, men inte blivit aktuell förrän nu. Denna är menad att vara en ideell förening, som har till ändamål att tillvarata medlemmarnas gemensamma intressen såsom arbetstagare i Arvid Nordquists H.A.B. Till medlem av föreningen med rätt att föra talan och utöva rösträtt antages envar tjänsteman hos Arvid Nordquist, icke fackföreningsansluten, som innehaft anställning hos bolaget minst 6 månader i följd.

Särskilt utarbetade stadgar finnes, som lämnar fullständiga uppgifter angående medlemskap, årsavgift, rättigheter etc. En tillförordnad styrelse har valts på föreningens första möte med E. Richardsson som ordförande, S. Josefsson v. ordf., samt J. Svaling, M. Butén och M. Ahlgren som övriga ledamöter. Nästa ordinarie möte kommer att hållas i januari 1948.

Har ni ännu inte anmält edert inträde i föreningen kan detta göras till fröken M. Butén, kontoret, eller fröken M. Ahlgren, Notakontoret, som i övrigt kan lämna er önskade upplysningar om föreningen. Vi hoppas på en hundra-procentig anslutning!

Förste pristagarens foto av Ristafallen

FOTOTÄVLINGEN

I första numret av vår tidning utlystes en tävlan om bästa amatörfoto, i tre olika grenar. Tyvärr hade inte så många hörsammat kallelsen med bidrag, varför kortens uppdelning i klasser icke kunde möjliggöras. Ett par insändare hade dock bidragit med en god kollektion.

Bildskörden bestod nästan uteslutande av vyer, en och annan mänsklig varelse hade här och där kommit med på ett hörn. Ett vackert färgfoto hade också letat sig till samlingen, något som juryn dock ansåg ligga utanför tävlingens ram.

Undertecknad har icke haft sitt finger med i spelet då det gällt att bedöma kortens konstnärliga värde. Detta har med full tillit överlåtits åt Svenskt Bildreportage, där fotograf K. G. Kristoffersson och hans medhjälpare varit vänliga att giva sitt sakkunniga utlåtande om tävlingsresultaten. Fotoskörden var ju som sagt rätt knapp, men juryn enades enhälligt om att tre st. foton voro värda att prisbelönas.

Första pris blev ett motiv från Ristafallen, en klar seger enligt fotografierna. Bilden är tagen i motljus med en helt vanlig "låda".

Andra priset tog en vacker idyll från de finländska skogarna. En utsökt samling vackra motiv hade fångats av samme pristagare. Frågan är väl bara om han kan kallas amatör.

Tredje pris slutligen, ansåg juryn borde tillfalla 2 st. foton "med händelser". Vid närmare undersökning framkommer att detta pris icke behöver delas, då samma fotograf döljer sig bakom båda dessa kort. Motiven återger ett eldsläckningsarbete samt ett kustmotiv med båt och allt.

F. ö. en väl samlad kollektion.

Juryn har fällt sina domar och prislistan får följande utseende:

- 1:a pris, Elly Westerberg, Kronor 15:—.
- 2:a pris G. A. Kerrold, div. varor.
- 3:e pris H. Jensen, dito.

Priserna kunna avhämtas på redaktionen, 4 tr. Men alla kunna tyvärr inte få pris. Det fanns många vackra platser och motiv som fastnat på plåtarna, men så, då hittade den stygge fotografen ändå något litet fel. En sned horisontlinje, en stuga strax intill en gemytlig fiskargubbe (något som kunde ha blivit ett utmärkt foto om inte stugan varit där och utgjort ett irritationsmoment för den gamle farbrorn) felaktig balans, ja alla dessa saker måste man tänka på enligt sakkunskapen. Motivet är icke allena saliggörande.

Till er andra, som inte fått något pris, vill red. bara rikta ett hjärtligt tack för edra välvilliga bidrag. Och vi får väl hoppas att ni ändå skickar in bidrag om vi skulle ta' upp foto-kampen än en gång?

Red.

En eftermiddag, nära stängningsdags, kommer en kund fram till sin obligatoriska expedit och ställer följande fråga till denne:

"Finns de någe' vilt kvar?"

Varpå expediten svarade:

"Nää, men vi har en gammal höna som vi kanske kan reta upp".

Betald annonsplats

BONGS FISKKONSERVER

LANGERHANDSKA ÖARNA

RESA TILL PARIS

Av Lars-Gösta Eriksson.

(Med ensamrätt för ANton.)

Söndagen den 29 juli kl. 18 antrade en grupp svenskar, närmare bestämt 26 st., färjan i Malmö f. v. b. till Köpenhamn. Och däribland var jag. Förspelet till "Paris på 9 dagar" hade börjat. Det hade också min semester, min första riktiga utlandstripp som jag nu väntade så mycket av.

Redan klockan 11 samma kväll befann vi oss ombord på Skandinavienexpressen, som skulle föra oss vidare, nu närmast till Flensburg. Dit anlände vi också på måndagsförmiddagen och möttes av vår första tullvisitation. Snart började bekanskapen med Tyskland. Aldrig hade vi kunnat drömma om den förödelsens styggelse som nu mötte vår syn. Värst var det kanske i Ruhrområdet, där praktiskt taget allt var jämnat med marken. Man har svårt att tänka sig ett återuppbyggande av dessa ruiner på en mansålder. Alltnog, städerna Hamburg, Köln, Düsseldorf och Essen rullade förbi och vi kom så småningom fram till Aachen, en gränstation mellan Tyskland och Belgien. Där väcktes vi förresten mitt i natten av uniformerade tullkontrollörer i och för visitation, och en gång. Men vi kände gudskelov inget större behov av sömn och spänning inför det stundande mötet med "städernas stad" höll oss ganska vakna.

Så rullade vi vidare in på franskt territorium, och närmade oss så småningom Paris' förstäder. Därifrån var det inte långt fram till målet: Paris huvudbangård. Där mötte oss de 2 franska guiderna, som hälsade oss hjärtligt välkomna till sitt fosterland. Per buss anlände vi sedan till vår parisiska bostad Hôtel du Bresil på Rue Bergere. Och det var verkligen rätt skönt att få tvätta av sig resdammet och sedan sätta sig till ett dukat bord på fast mark. Maten var ju litet annorlunda tillagad än vår svenska och fransmannens benägenhet att krydda allt övermåttan fick vi också vänja oss vid. Mjölks bestods dock inte, i stället drack man förstas vin.

Så snart den första lunchen var överstökad började utflykterna, ty det gällde ju att hinna med så mycket som möjligt under den knappa tiden av en vecka.

Först bar det av till Louvre-museet inför vars åsyn Nordiska museet för oss verkade miniatyr. Där hade man kunnat ströva omkring i veckor full av beundran inför konstverk, fornnordiska skrifter och kinesiska utgrävningar. Bland de senare märktes bl. a. en för-torkad pilgrim i en grotta där magiskt sken av röda lampor ytterligare bidrog till dess täta mystik. Den världsberömda tavlan Mona-Lisa av Leonardo da Vinci fanns också att beskåda i Louvre. Värdet av denna tavla uppgår till den nätta summan 600 milj. franc.

Men timmarna led och snart lade sig en parisisk "reflets crépusculaires" över staden. Den påminde oss om att det var dags att vidtaga förberedelser för den första kvällen i Paris. Guiderna hade tagit farväl av oss för dagen och vi satte genast i gång att studera affischer för olika nöjesetablissemang. Till slut enades vi om att besöka en nattklubb med det inbjudande namnet "Himmel och Helvete". Entrén till denna var mycket realistisk, föreställande överbam-

singen till helvetet som med sitt väldiga gap slukade alla de nöjeslystna syndarna.

Och det var inte utan en viss tendens till hjärtklappning som vi vandrade in över tröskeln till detta syndanäste. Väl inkomna mottogs vi av en flott uniformerad vaktmästare som på sitt hemlands vilda tungomål bjöd oss välkomna. Vår första åtgärd var att få något att dricka. Vi behärskade alla nödtorftig engelska, med vilket vi klarade oss ganska bra, då de engelska soldaterna under kriget tjänat som språklärare. Och "drickat" på en nattklubb kan inte bli något annat än champagne, om man vill ha sitt svenska anseende någorlunda i behåll. Sedan vi läppjat på den franska nationaldrycken, dristade vi oss till en tur på dansgolvet, och kom så att säga i närmare kontakt med "fransyskan". (Här tar censuren friheten att ingripa, och klipper de två följande meningarna). Praktiskt taget alla nationer tycktes vara representerade, från tunisier till bettna-bor. De som särskilt uppmärksammades var spanjorerna, som med sin eldiga danskonst tjusade publiken. Ässå jag förstås. (Red:s anm.).

Men timmarna flydde, liksom även vår knappa valutareserv, ty ett par flaskor champagne för 4,000 fr. (= 132 kr.) plus övriga omkostnader hade gjort ett försvarligt hål i portmonnän. Men det var väl använda pengar ansåg någon, och i den slutsatsen instämde vi övriga. Men vilken tid på dygnet Paris var som tjugigast, därom var meningarna delade.

Vårt första dygn i "städernas stad" led mot sitt slut när vi kom ut på gatan igen, och efter en god stunds sökande och irrande hittade vi slutligen vårt residens; Hôtel du Bresil. För *nån gång* måste man väl i alla fall sova...

* * *

Lite mjokare

Signaturen G. G. vill med följande lilla urklipp belysa hur mödosamt det i bland kan vara för en medarbetare på den kamerala avdelningen.

Det hände sig att en stor Helsingforsfirma anställt en ung korrespondent, vars första uppgift blev att skriva ett kravbrev. Han skrev ett koncept och gick sedan in till chefen för att förete handlingen. Chefen läste det noga och sade:

"Jo, nog låter detta bra, men skulle vi inte försöka hålla det lite mjokare i tonen. Lite mjokare, tack."

Korrespondenten svettades i tio minuter för att få brevet "lite mjokare". Inte heller denna gång var chefen nöjd. Se det var en mycket gammal kund och även om han var sen att betala måste man vara hövlig mot honom. "Lite mjokare ändå, tack."

Korrespondenten samlade sig till en sista kraftanstängning, skrev ett nytt koncept och överräckte det till chefen igen.

"Jo", sade chefen, "nog är det mjokt, jo. Men bara ett par små anmärkningar. "Tukthus" stavas inte med "ck" och "fähund" måste ha ett "d" på slutet".

G. G.

SW FINE FOODS INC.

* **Schweppes Ltd**

Ridgways *

* A. ROMARY & COY

MC VITIE & PRICE *

* POULE AU POT

EARL GREYS TEA *

G. F. HEUBLEIN & BRO.

DET NYA RUMMET

Det finns en liten avdelning inom affärsplanet som kallas "nya rummet". Namnet kom naturligtvis till strax efter dess fullbordande, men kallas så fortfarande inom bolaget. Mången nyanställd blir kanske förvånad när han eller hon fått veta att rummet inte alls är så nytt och menar kanske att namnet är fånigt. Men det är det inte alls. Tvärtom. Under normala tider finna ständigt nya delikatesser sin boning där, nyheter som locka och fresta en gourmet vars smaknerver reagera på ett annat sätt än dens som står mitt uppe bland dessa varor i sitt dagliga värv.

För den lokaliserade kunden har det blivit en vana att "gå rondan" i nya rummet. Han vet att han där kan hitta något nytt eller komplettera sin matsedel med nya idéer. Smaksensationerna spela härvid en stor roll, varför "känslan" och "putsen" för dessa varor är så synnerligen viktig. Någon har sagt att nya rummet skall vara som "en film". Ja, varför inte? En film i färg och ton som vi kan se och njuta av så ofta vi har lust. Det enda vi behöver betala är en smula av vår egen fantasi. Låt oss förresten genast göra ett försök till en filmsynopsis.

.... Den sista kunden har gått. Belysningen släcks i butiken, endast ett par svaga ljusrämper kastar sparsamt sitt sken över entrén. Vi går sakta över den obefintliga tröskeln in i nya rummet, som ligger försänkt i en trolsk halvsjymning. Ljumma monsunvindar och sfärernas musik strömmar med ens emot

oss. Vi vänjer oss snart vid dunklet och skymtar några rörliga silhuetter i fonden vilka bli tydligare och tydligare och småningom anta formen av palmer. Snart ligger ett underbart Californialandskap framför oss. Palmerna vaggas sakta i takt med musiken, som då och då beblandas med skallerormars snatter. Upp ur det blågröna vattnet kryper några sköldpaddor och fötternas dunk-dunk blir ett stilla komp till musiken. Vid strandkanten skymtar några halvnakna negerpojkar ivrigt sysselsatta av att släcka sin törst med några vattenmeloner.

Vi tar några steg tillbaka för att lättare kunna fixera den vackra tavlan. Men då försvinner den. Istället upptäcker vi något som liknar en massupplaga av aga-fyrar, bilhorn som tutar, och massor av folk som spränger av och an. Vi liksom följer med strömmen in någonstans, där folkvimlet inte tycks vara mindre, bara mindre roterande. Svarta händer och armar som bara skakar och skakar. Gnistrande glas, och färg i glaset. Jo, nu ser vi det tydligt: en cocktailbar, där Fruit Juice, Hawaiian Punch, Lemon Squash, Roses Peanuts och cocktailbar, röda och förföriska som kvinnoläppar tävlar om tätplatserna. Trumpetaren i jazzkapellet tar in luft och blåser fram sitt solo i St. Louis blues. Plötsligt förnimmer vi hur ljuvliga, söta dofter strömma emot oss och kommer oss nästan hypnotiserade att vända på huvudet. Det är doften från nyutslagna organgeblommor som berusar

oss. Att det kan vara så vackert!! Vi dristar oss att gå närmare. Men kvistarna böjer undan sina grenar och fram skymtar ett pittoreskt kinesiskt landskapsmönster och det hörs musik i en helt annan klangfärg än den föregående. Några gatuförsäljare nickar i takt till "Kinesisk Lyktdans" och bjuder ut sina specialiteter, de grant målade ingefärskrusen, Rice Dinner, Chow Mein m. fl. Vi lyssnar en stund och för att inte störa den ljuvliga idyllen förflyttar vi oss varligt därifrån. Då rullas Spaniens karta upp för vår syn, och en gnistrande färgprakt möter vårt öga.

En vy från en hamnstad med sitt brokiga liv besannar också teorin att vi dragit så långt pepparn (och oliven) växer. Bildsvepen kommer nu tätare. En till synes alldeles svensk höna flaxar plötsligt rakt framför näsan på oss, men vi har redan gissat vad det är fråga om. Ytterligare smaksensationer från mästarkockarnas kök besannar våra aningar om att vi äro i Paris. Men vad nu då? Nej, vi äro naturligtvis inte hemma. Sådant pannkaksos ha vi då inte i våra

svenska kök. Doften av Crêpes Suzette kommer oss att hålla andan, men bara för ett ögonblick, så måste vi gapa igen. På ett flygfält ser vi hur man i full fart håller på att lasta ett av planen med stora lådor innehållande äkta gåslever och tryffel. Vi skulle vilja fråga varthän, men det behövs inte ty svaret ringer i våra öron som de första sekunderna under en narkosgivning. Så försvinner allt. Endast 2 vita händer sträcker fram någonting emot oss. Försiktigt vidrör vi föremålet, en helt vanlig plåtburk med texten "Fortune Teller", tar upp en liten gul tingest och läser: "Success to all your plans".

Allt blir mörkt och stilla. Burkar och glas stå så oskyldiga i prydlig ordning på sina platser som om ingenting skulle ha hänt. Och ändå har det hänt så mycket innan de kommit att stå just där. Men vi få nöja oss med bara några glimtar och glädjas åt att det i alla fall blev ett "Happy End" på den här filmen också, om inte av det allra vanligaste slaget.

Red.

*

OM STÄMNING

Det finns många slag av stämning. De vanligaste känner nog allmänheten till, sådana som sinnesstämning, spökstämning, å-stämning, pianostämning och den "vanliga stämningen". Och det var just om denna vanliga vi nu ska berätta.

Vi vet nog litet till mans hur det kan se ut på Skeppsbron och Ränträstaretrappan vid 5-tiden en eftermiddag. Ytterligt rörigt. Tänk Er sedan fru Sjöström på en cykel, uppskruvad till högsta möjliga hastighet (de måste man när man ska till skräddaren och prova). Att det finns gula streck och fotgängare tänker man nog inte så mycket på när man har svårt att besluta sig för om kjolen ska vara kort eller lång, eller om de läderklädda knapparna kanske blir bäst. Men sådant kan vara farligt att tänka kl. 5 på Skeppsbron. Åtminstone rätt dyrbart.

När vår fru S. tillsynes klarat av de sista två gulmålade tvärsträcken smiter Fortuna. Och i stället uppenbarar sig en civilklädd herre med en bricka, vac-

kert dekorerad med orden STOPP: POLIS! Poliser och slagna knappar dansa polka i huvudet för ett ögonblick, tills den civilklädde förklarar vad som hänt. En bil hade alltså stannat för att låta fotgängare passera, men hon hade "krossat strecken", i full fart. För de fanns ingen polis i närheten. De var allt. Namn, adress, yrke, ålder o. s. v. — Tusan så obehagligt i alla fall, muttrar fru S. i skräddarmästarens trappa. . . .

Så var det tyst och lugnt i nära 14 dar. Sen kom brevet. Där stod tydligt fru S. namn och adress och inuti brevet ännu tydligare orden: STÄMNING för ovarsamt framförande av velociped. Det var bara att infinna sig hos en viss konstapel Rumstedt den och den dagen, kl. så och så.

Sagt och gjort. På darrande ben och med hjärtat i halsgropen uppsöker fru S. konstapel Rumstedt. Det ser ut att vara en bestämd farbror och han börjar korsförhöret med det samma.

"Är det första brottet?"

"Jaaa. . . de' e' första gången ja' e' här. . . ."

Konstapeln rafsar litet i sina papper och frågar samtidigt vad hon har gjort.

"Ja har åkt cykel över gula streckena". . . .

Då lyfter konstapeln sitt ansikte från skrivbordet och säger med sin allra ljuvaste stämning: "Men då har fru S. gått fel, de här är nämligen Kriminalavdelningen. Det finns en konstapel till med samma namn, och det är honom fru S. skall vända sig till."

De båda skildes åt som bästa vänner, och fru S. traskade iväg till nästa avdelning. Hon kände sig inte alls så ynkelig nu som för en stund sedan, hon hade ju också hunnit bli liksom litet hemmastadd.

Sedan dess har bara ett meddelande anlänt att domstolsbeslut sker den 6 i nästa månad. Så återstår bara att hoppas att domen blir någotsånär mild och att skräddarmästarens nota blir detsamma, med hänsyn till det skedda.

En liten solskenshistoria som också handlar om stämning fick herr Tyrborg uppleva helt nyligen. Den tilldrog sig i ett av de sydligare landskapen, på ett mindre hotell. Första morgonen väcktes han av en lätt knackning på dörren och in kom värdinnan, som

började ett ivrigt samtal med herr Tyrborg. D. v. s. samtal kanske man inte kan kalla det, för herr T. fick icke en syl i vädret, som det heter. Hon talade i en ström om sitt vackra gamla piano nere i trädgården, dess ljuva klang, valnötsfärgens underbara lyster, pedalers och tangenters antal, flygeltonen och ljusstakarnas skönhet, allt i en ständigt stegrande tonart. Herr T. lyssnade naturligtvis mycket artigt men förvånat. Värdinnan måtte i alla fall så småningom ha märkt hans förvåning, varför hon avbryter sig själv och framkastar försiktigt frågan om inte detta är pianostämmare Karlsson från Uppsala. De va de nu alltså inte men i rummet intill slumrade pianostämmaren på sitt rosenöra, helt ovetande om det öde han gick till mötes.

Man kan lätt förstå herr Tyrborgs funderingar över om värdinnan visste lika mycket om konserver som om pianon? I så fall var det dags att gå till stationen och köpa biljett.

P. S.

Kom se'n och säg att de inte finns stämning hos A. N.

Red.

SPYFLUGANS SPALT

Säsongens sista orientering, d. 11 nov., inföll oturligt nog på Fars dag. Man hade med stor spänning sett framåt mot denna tävling där "Marra" Jansson var tippad segrare. Men därav blev intet, ty fader "Marra" uteblev från tävlingen. Enligt v. kollegor lär han ha förlorat alla sina tre kompasser, varav endast en har återfunnits (NNV "n" i sängkanten). Nu undrar vi bara när han tänker "gästorientera" för AN IK nästa gång?

Pepprat

Som ett komplement till studierna i varukänedom får på förekommen anledning meddelas att Spice Islands kryddor icke importeras från Island. Spice betyder icke heller "spis".

Fall

I samband med det första snöfallet skedde även 2 "mössfall" inom firman. Herr Kungl. Hovinkassere Eriksson liksom Herr Tullsmugglare Weidertz ha båda förlorat sina mössor, och mösste sålunda begagna sig av s. k. "kråkor" (vilka kunna knytas under hakan) denna vinter för att icke riskera att bli djupfrysta.

ANTON

ANTON, en liten pigg herre med försäljartalang, presenteras i detta nummer för första gången. Han är i och för sig inte någon märkvärdighet, han är rätt och slätt en av oss vars dagliga gärning han nu skall få återspegla. Humor ha vi ju alla, så även

Anton, och han tar sina med- och motgångar som en man.

Hjärtligt välkommen Anton!

(Anton ritas och berättas av Elly Westerberg, ateljén.)